

תת"ע (פתח תקווה) 2664-09-24 - מדינת ישראל נ' שי סיבוני

בית המשפט תעבורה פתח תקווה

תת"ע-24-09-2664 מדינת ישראל נ' סיבוני

לפני כבוד השופט עידן שנייר

מראשימה מדינת ישראל
נגד

נאשמים שי סיבוני

החלטה

לפני בקשה של הנאשם להורות על ביטולו של כתב האישום שהוגש נגדו מכוח טענת הגנה מן הצדק הקבועה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (להלן: "חוק סדר הדין הפלילי" או 'הסדר פ').

העובדות הרלוונטיות לעניין:

1. בתאריך 6.7.23 בשעה 20:30 לערך, נהג הנאשם ברכב פרטי ברחוב רוטשילד, מכיוון צפון לכיוון דרום, בפתח תקווה, בסמוך לבית מס' 55. שם, עמד השוטר שבתאי עזרא אשר הבחן לכוארו בגין עיטה שימוש טלפון נייד שלא באמצעות דיבורית, עבירה לפי סעיף 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה. לאחר דין ודברים קצר, החל השוטר לכתוב הודעה תשלום כסם שמספרה 51124265037 (להלן: "הודעת הקנס הראשונה"). דא עקאה, בסמוך לתחילת הכתיבה, התחרoor לשוטר שבתאי כי שגה במהלך כתיבת הדוח ופירט במקום שנועד לתיאור העבירה את נסיבות העבירה. משנוכח כי עשה טעות כאמור, החל בכתיבת הודעה תשלום כסם חדש, שמספרה 51124265045 (להלן: "הודעת הקנס השנייה") ואotta מסר לידי הנאשם. השוטר שבתאי צירף מזכיר להודעת תשלום הקנס הראשונה וביקש לבטל אותה.

2. דא עקאה, מסיבה שאינה ברורה, נשלח העתק של הודעה הקנס הראשונה ממחלקת הדותן המשטרתי לנאם בדואר רשום (RC501983063H4) אשר התקבלה אצלו ביום

29.8.23. ודוק: אין מדובר בהודעת תשלום הকנס שכתב השוטר בכתב ידו ונותרה ברובה ריקה, אלא בהודעת תשלום קנס מודפסת אשר כללה דרישת תשלום בסך 1,000 ₪, שהיא גבוהה בירית הকנס לעבירה של שימוש טלפון נייד, וזאת עד ליום 3.12.23. כאמור: בדי הנשם היו שתי הודעות תשלום קנס הנושאות מספרים שונים, בגין אותו איורע ובגין אותה עבירה.

3. ביום 21.11.23 פנה הנשם למרכז פניות נגדים ארצי (להלן: '**מפני"א**') באופן מקוון. בפניה המקוונת הזאת הנשם את מספורה של הודעת הוקנס הראשונה ו**ביקש להמירה באזהרה או למצער הפחתה בסכום הוקנס**: "אני מבקש ומתחנן בכל לשון של בקשה לנסות ולבוא לידי מכיון שאינו נמצא במצב כלכלי לא טוב. קצת לפני תחילת המלחמה פוטרתי ממוקם העבודה שלי ואני מובטל ללא הכנסה".

4. ביום לאחר מכן, 22.11.23, קיבל הנשם תשובה ממפני"א לפניו, ובה נכתב בהאי לישנא: "הרייני להbia לדייעתך, כי התובע בדק את מכלול הנסיבות המפורטות בפניהם והחליט בתאריך 7.8.23 לבטל את הودעת תשלום הוקנס שבנדון". (ההדגשה במקור - ע.ש.) (להלן: '**מכتب הביטול**'). יעיר כי התאריך שנכתב - 7.8.23 - אינו נהיר ולא ברור מהמסמכים מדווח נרשם תאריך זה.

5. ביום 10.12.23 פנה הנשם בפניה מקוונת למפני"א והפעם ביקש להודעת הוקנס השנייה. במסגרת זו, כתב הנשם כי פנה בבקשת לביטול הדוח'ח ונענה בחיווב. הנשם טען כי "נכנס לאטר הממשלתי וגילה שהדוח'ח עדין פעיל וعلاה ל-1500 ₪". הנשם טען כי קיבל מכתב שהוקנס בוטל, וכן הוא הופתע לגלוות שהחוב עומד על 1,500 ₪ והוא בירר את העניין מאחר שהഫוטה אינה מצויה בכייסו.

6. מפני"א בתשובתה מיום 11.12.23 השיבה כי הנשם לא עומד במועד הקבוע בחוק להגשת הבקשה לביטול הودעת תשלום הוקנס שהוא 30 ימים ולפיכך הבקשה נדחתת. בסעיף 4 מענה נכתב כך: "**לצין כי נענית על ידינו בתאריך 22.11.23 כי דוח מספר 51124265037 בוטל, מדובר בדו"ח אחר.**"

7. ביום 21.1.24 פנה הנשם בפניה מקוונת נוספת למפני"א. בפניה זו, השיב הנשם לתשובה מפני"א מיום 11.12.23 וטען כי קיבל דרישת תשלום חוב מהמרכז לגביית קנסות, כאשר לטענתו הדוח'ח בוטל על-ידי משטרת ישראל וכן ציין כי "מדובר על איורע אחד ודוח'ח אחד שככל הנראה קיים ב 2 מספרים שונים וככל הנראה מטעות טכנית של המשטרה".

8. ביום 23.1.24 השיבה נציגת מפני"א כי הבקשה לביטול שהגיש הנשם התקיימה לדוח'ח אחר

51124265037 (הודעת הকנס הראשונה) ואילו הד"ח שמספרו 51124265045 (הודעת הকנס השנייה) בעינו עומד וכי עליו לפעול בהתאם לאמור בהודעת הוקנס.

9. יומיים לאחר מכן, בתאריך 25.1.24 הגיע הנאשם בקשה להארכת מועד להישפט בגין הودעת תשלום הוקנס השנייה לאור חלוף 90 הימים (המ"ש 9879-01-24). בבקשתה שהוגש הנאשם פירט בהרחבנה את השתלשלות האירועים ואת ההתק舍ויות מול מפנ"א. הנאשם, שאינו מיצג, הביע פליאה כיצד יתכן他会יבל תשובה חיובית שהדו"ח בוטל אך מנגד לא מודיעים באותה תשובה שקיים דו"ח זהה עם מספר שונה. הנאשם הוסיף על כך שהדו"ח בוטל במהות ולא לפי מספרו ועל כן יש להורות גם על ביטולה של הודעת הוקנס השנייה.

10. המאשימה נתנה הסכמתה להארכת המועד להישפט "לפניהם משורת הדין, ועקב הבלבול שנוצר לבקשת". לאור ההסכמה והנסיבות, ניתנה לנายนא אורה להישפט בגין הודעת תשלום הוקנס השנייה.

11. בחלוף כ-8 חודשים, קיבל הנאשם הזמנה לדין בבית המשפט. בדיון החקירה, עתר הנאשם לביטולו של כתב האישום שהוגש בגין הודעת תשלום הוקנס השנייה בטענה של הגנה מן הצדק. הנאשם טען כי הדו"ח והאישום בגין בוטלו על-ידי התובע במפנ"א. הנאשם הסביר כי לא הבין מדוע ישנן שתי הודעות תשלום הוקנס, וטען כי בידו "דו"ח מקורי ויש עוד דו"ח שלחו להורים שלו ושינו את המספר של הדו"ח שלו", וכי פנה לביטול על-פי מהות העניין ולא ייחס חשיבות למספר הודעת תשלום הוקנס שאוותה חזין.

12. ב"כ המאשימה התנגדה לבקשתו וטענה כי השוטר לא סיים את רישומה של הודעת הוקנס הראשונה, וכי צורף לה מזכיר עם בקשה לבטל את הדו"ח בשל טעות. הודעת הוקנס השנייה, קר נטען, לא בוטלה. עוד נטען כי הנאשם הגיע בקשה להמיר את הודעת תשלום הוקנס לאזהרה או למצער להפחית את הסכום לתשלום כאשר הפנה לנסיבות אישיות ולא ביקש לבטל את הדו"ח. עוד נטען כי בתרשומת בתיק במערכת המשפטית, הודעת תשלום הוקנס הראשונה נסגרה על ידי מפנ"א בעילה של כפל אישום וכי הנאשם לא קיבל את הודעת הוקנס הראשונה. ב"כ המאשימה צינה כי הנאשם קיבל מכתב תשובה לפיו הדו"ח מבוטל, ואילו טענותיו היו מתקובלות היה מקבל אישור כי הדו"ח הומר לאזהרה או כפי בקשתו קנס מופחת מה שלאקרה בפועל. לאור כל האמור סבורה ב"כ המאשימה כי יש להשאר את הודעת תשלום הוקנס השנייה על-כנה.

13. צוין כי טענת ב"כ המאשימה לפיה על-פי הרישומים במערכת המשפטית, הודעת הוקנס הראשונה לא נמסרה לנายนא, התבררה כלל נכונה. אמנם, הנאשם לא קיבל את הודעת הוקנס הראשונה שנכתבה בכתב יד על-ידי השוטר, אך עותק מודפס מערכות הדותן עם דרישת תשלום אכן נשלח. למעשה, הנאשם כלל לא ידע כי השוטר החל בכתיבת הודעת

קנס ולאחר מכן ביקש לבטלה וכך גם לא הובא לידיתו כי מדובר בכפל אישום. בהחלטת יתכן כי לו הייתה נשלחת לנאשם הודעת תשלום הקנס שכתב השוטר בכתב יד, היה יכול להבין כי מדובר בכפל.

דין:

14. כאן המקום להקדיש מספר מילים לעניין עבירות הקנס שלහן יצר המחוקק הסדר "יחוד". כאשר עסוקין בהודעת תשלום קנס, יצר המחוקק מסלול "עוקף בית-משפט". **האפשרות הראשונה** העומדת לרשות מקבל הקנס, בהתאם לסעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי, היא לשלם תוך 90 ימים מיום ההמצאה לשלם את הקנס הננקוב. אם עשה כן, קמה חזקה משפטית כאילו **הודה באשמה בפני בית המשפט, הרשע ונשא את עונשו** (להלן: "חזקת הרשעה"). **האפשרות השנייה** היא ליזום הליך משפטי על-ידי הגשת בקשה להישפט (סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי). **האפשרות השלישית** העומדת בפני מקבל הקנס היא הגשת בקשה לביטול הקנס לתובע המוסמך תוך 30 ימים מיום ההמצאה. לגבי זו האחونة, התובע המוסמך רשאי לבטל את הودעת תשלום הקנס מכמה נימוקים: אם נוכח כי לא עברה עבירה או כי היא נעבירה שלא בידי מי קיבל את ההודעה, או אם היה סביר **נסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להמשך קיומם ההלכיים** (סעיף 229(ג) לחוק סדר הדין הפלילי). להשלמת התמונה יצון כי קיימת גם **אפשרות ריבועית** שענינה אי נקיות כל פעולה בקשר להודעת תשלום הקנס במסגרת המועדים הקבועים בחוק, או אז קמה חזקת הרשעה (סעיף 229(ח2) לחוק סדר הדין הפלילי).

15. באשר להודעת הקנס הראשונה, המבקש נקט באפשרות השלישייה והוא פניה לתובע המוסמך שבו ביקש הנאשם להמיר את הודעת תשלום הקנס באזהרה או לחילופין להתחשב בגובה הקנס עקב נסיבותו האישיות. התשובה שהתקבל היא "התובע בדק את **מכלול הנסיבות המפורטות** בפניהם והחליט בתאריך 7.8.23 **לבטל** את הודעת תשלום הקנס שבנדון". כפי שצווין לעיל, פרט לתאריך שככל הנראה מקרו בטיעות, הביטול נומך בעילה **"נסיבות העניין בכללותן אינן מתאימות להמשך קיומם ההלכיים"**. יובהר מעתה כי אין כל אינדיקציה בנימוקים לכך שהדו"ח נסגר בעילה אחרת כגון כפל אישום וגם לא צוין במכtab הביטול שהודעת הקנס השנייה אשר מתייחסת כאמור לאותו אירוע ולאותה עבירה, עודנה שרירה וקיימת.

16. באשר להודעת הקנס השנייה, הנאשם נקט באפשרות השנייה והיא הגשת בקשה להישפט (אשר הוגשה באחור מכוח סעיף 230 ובית המשפט נתן אורכה כאמור). לאחר שעינתי בטענות הנאשם וכן בטענות המשיבה, אני סבור כי לאור תשובתו של התובע המוסמך בדבר הודעת הקנס הראשונה, דין של כתב האישום בתיק זה להתבטל. זאת, הן לאור קיומו של "סיכון כפול", כאשר הנאשם עמד בסכנת הרשעה וכן אין מקום להעמידו בסכנה דומהשוב,

והן מושם שהגשת כתב האישום במקרה דנן עומדת בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, כאשר הנאשם היה רשאי להסתמך על תשובה התובע לפיה טענותיו התקבלו ולכן לא יוגש נגדו כתב אישום בגין האירוע נשוא הودעות הקנס, וכן לאור ההתנהלות הלקوية של מפנ"א בעניינו של הנאשם.

סיכון כפול

17. הפסיקה בישראל הכירה באפשרות לפיה עצם העמדתו של אדם בסכנת הרשעה פלילית מונעת את העמדתו לדין פעמי נספת, אפילו אם לא ניתן פסק דין במסגרת ההליך הראשון. יחד עם זאת, קיימת אי-בahirות באשר לגבולותיה של הטענה,قطענה נפרדת, זאת לעומת טענות אחרות של "כבר זוכיתי" או "כבר הורשעת" אשר מעוגנות באופן ברור בסעיף 5 לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ב-1982 (וראו לעניין זה: [רע"פ 797/07 כהן ב' מדינת ישראל סו\(2\) 724 \(2013\)](#)). טענה זו של "סיכון כפול" תעמוד רק אם הנאשם הועמד הנאשם לדין בהליך הראשון על-פי כתוב-אישום "כשר", ולפנוי בית-משפט מוסמך, שרק אז היה ניתן בחזקת סיכון להיות מורשע ([דנ"פ 532/93 מנינגן ב' היועץ המשפטי לממשלה, מז\(4\) 25 \(1993\) עמ' 31](#) לפסק דין של השופט גולדברג). עוד נקבע כי בטענת "סיכון כפול" אין הנאשם תוקף את העובדות שבכתב האישום, ואין הוא טוען כי אלה אינן מגלוות עבירה פלילית. ההנחה שבטענה זו היא כי הפליליות שבמעשה אכן קיימת לכואורה, אלא שעלה-אף זאת אין להעמיד את הנאשם שנית בסיכון של הרשעה, לאחר שההליך הראשון נפסק ללא הכרעה באשמו ([ענין מנינגן הנ"ל, בעמ' 32](#)).

18. פרופ' קדמי מציין כי ישנים מצבים שבהם תחול עלילת "גנישה" על רקע של סיכון כפול. מדובר בהגשת כתב אישום נוספת, בשל "מעשה" שנדון והדין בו נבטל, והוא מרווה מעשה של "גנישה", העומד בסתרה לעקרונות של צדק והגינות משפטית; ועל כן – רשיין בית המשפט, מכוח סמכותו הטבעית, לבטל. סמכות טבעית זו –vrak יש טוענים – אינה מצומצמת לניסיבות שבahn היה הדיון "כלא היה", אלא היא מתרחבת גם לקרים שבהם נסתיים הליין קודם בביטול מחמת טעות התביעה... ("יעקב קדמי על סדר הדין בפליליים חלק שני" (מהדורה מעודכנת, 2009), עמ' 1337).

19. הדברים נכתבו אמונה בהקשר להליכים פליליים "רגילים" שמתקיימים בבית המשפט לפי סדרי הדין הפליליים המקבילים, שבהם הועמד הנאשם לדין בהליך הראשון על-פי כתוב-אישום "כשר", ולפנוי בית-משפט מוסמך, שרק אז היה ניתן בחזקת סיכון להיות מורשע (ענין [מנינגן הנ"ל](#)) אולם לדעתו הכללים ישים גם כאשר מדובר בהליך של הودעת תשלום קנס אשר מהויה מסלול "עווקף בית-משפט". **משלוח הودעת תשלום הקנס הראשונה לנאים על-ידי המאשימה יוצר סכנת הרשעה** שכן לו הנאשם היה משלם את הקנס הייתה קמה חזקת הרשעה.

20. עוד אני סבור כי במקרה דנן ההליך הפלילי הראשון נפסק שלא באשמתו של הנאשם לאור החלטת הביטול שקיבל התובע המוסמך לאחר שקיבל את טענות הנאשם. ודוק: אף אם הנאשם לא עתר לביטולה של הودעת תשולם הקנס אלא להמרה לאזהרה או להפחתה של סכום הקנס, התובע היה מוסמך לקבל את ההחלטה שקיבל אף ללא עיטה מפורשת של הנאשם אם מצא כי מכלול הנסיבות הצדיקו זאת. זאת, בדgesch על העובדה כי מדובר בנאשם הדיווט שאינו בקיין בהגדירות המשפטיות ולנפקות המשפטית של ביטול לעומת המהרה לאזהרה. לא-זו-אף-זו אלא שגם אם הנמקת התובע במפני'א הייתה שגوية ובפועל הודעת תשולם הקנס בוטלה עקב כפל אישום, עדין היה רשאי הנאשם להסתמן על ההחלטה זו כל עוד הנימוק בדבר כפל האישום לא צוין בפני הנאשם במכתבים שהופנו אליו, וכל עוד לא צוין ברחיל בתקן הקטנה כי הודעת תשולם הקנס השנייה שהונפקה לגבי אותו אירוע ולגבי אותה עבירה, שרירה וקיימת.

הגנה מן הצדק

21. ניתן להגיע לדעת, לאותה תוצאה של ביטול כתוב האישום גם לאור סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי אשר מעגן את הדוקטרינה משפטית של הגנה מן הצדקה. על פי כלל זה, בית המשפט רשאי לבטל את כתוב האישום אם הגיעו או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות המשפטית. המלומד ד"ר ישגב נקדימון כתב את הדברים הבאים שהם יפים לעניינו:

"... עובדת ביצועה של עבירה מקימה עניין ציבורי בהבאת העבריין למשפט. עם זאת קיומם של התחייבות, מצג או החלטה שלטוניים שלא לעשות כן, יוצרים הנחה כי האינטראס האמור לא נטפס מלכתילה על ידי הרשות או מי מטעמה כシיקול המכריע בנסיבות העניין. אמנם, הנחה זו עשויה להשנות במקומות שמתיקיומות נסיבות הקוראות לרשות לחזור בה מהתחייבותה, מצגה או החלטתה הקודמים. כך למשל במקרה שלתגלות עובדות או ראיות חדשות בוגע לעבירה המיחוסת לנאים או לשם בהיעדר נסיבות מצדיקות ככל הניסיונה המאוחר של הרשות להתנער מהתחייבות, מהמצג או מההחלטה עלול לעלות כדי הפרה של חובות האמון והגינות המוטלות עליה. "

...

"יתר על כן ציפיתו של הנאשם למימוש ההתחייבות השלטונית והסתמכותו עליה מהוות נדבכים מרכזים במסגרת האינטראס בשמרות זכויות היסוד שלו. הלכה היא במשפט המנהלי, כי גם כאשר נפל פגם בהחלטה השלטונית חייבת הרשות להביא בחשבון שיקוליה לביטול או שינוי ההחלטה הקודמת את השפעת ההחלטה החדשה על המציאות אשר נוצרה בעקבות החלטתה המקורית. בהקשר זה נראה כי ככל שהתקופה שבה נתנו לנאים להאמין שלא יועמד לדין היא ארוכה יותר - כאמור ככל שמתחזק אינטראס הציפייה שלו - כך יהיה זה פחות צודק לחזור מן התחייבות, המציג או ההחלטה שלא

להביאו בפליליים. אכן, "ראוי שכובד הראש הנדרש ביחס לקבالت החלטה על הגשת כתבי אישום יאפיין גם החלטה על שלו לאחר 'החיאה' שחלפו מספר חודשים, אשר בהם יכול היה להיווצר אצל הנאשם הרושם שאינו חשוב עוד לסייעו של הרשעה בפליליים".

ישגב נקיון הגנה מן הצד (מהדורה שלישית 2021) בעמ' 256.

22. כפי שכבר ציון לעיל, במכتب הביטול, ההחלטה התובע המוסמך לבטל את הودעת תשלום הראשונה נומקה בכך שלאחר עיון מכלול הנסיבות שפורטו בפניהם הנאשם התובע הורה לבטל את הודעת תשלום הכנס. אין בעובדה כי בנסיבות של מפנ"א הווזן נימוק שונה מזה שנכתב במכتب התשובה שנשלח לבקשת כדי לאין את המסקנה לפיה ניתנה הבטחה שלטונית לנאים שהענין סגור וכי הוא אינו עומד עוד בסיכון להרשעה בפליליים.

23. מעיון בתכחות שבין הנאשם לבין מפנ"א עולה תמונה ברורה לפיה מפנ"א הסתפקה בתשובות קצרות ולאקוניות, אשר מבוססות על תבניות מובנות. בשום שלב לא נשלח לנאים מכתב תשובה מנווקך כבדיע אשר מעמיד את התשתיה העובדתית על דיקפה. החוליה הראשונה בשרשורת הטעויות היא מכתב הביטול מיום 22.11.23, אשר בו נכתב באופן ברור לנאים כי הודעת תשלום הכנס בוטלה. במכتب זה לא נכתב לנאים, ברוח בתר הקטנה, כי מדובר בביטול עקב כפל אישום וכי הודעת תשלום הכנס השנייה שנשלחה אליו שרירה וקיימת וכי יש לפעול על-פה.

24. בהמשך, ביום 23.12.10, הנאשם פנה בבקשת לבטל הودעת תשלום הכנס השנייה, וציין כי גילה על קיומו של חוב בגובה 1,500 ₪ למרות שביקשتو לבטל נענתה בחיבור. גם הפעם, לא העמד הנאשם על קיומה של טעות מצד מפנ"א וקיים של כפל אישום שלאו בוטל הדו"ח. התשובה שהתקבלה הייתה שוב, קצרה ולאקונית, וציין בה כי הנאשם לא עמד במועדים הקבועים בחוק להגשת הבקשה לביטול, וכן נכתב המשפט הבא: "לצ"ז כי נענית על-ידינו בתאריך 22.11.23 כי דוח מס' 5112426503 בוטל, מדובר בבדיקה אחרת". כך נכתב, מבלי לפרט ולהסביר דבר. התיבה "מדובר בבדיקה אחרת" הייתה מטעה הן משום שהונפקו שתי הודעות תשלום קנס בגין אותו איירוע ואותה עבירה, והן משום שימוש לא הסביר לנאים מדוע יש שני מסמכים שונים בעלי מספר סידורי שונה כאשר להבנתו היה מדובר בטעות של משטרת ישראל.

25. גם מהמשך ההתכתבות היה ברור כי הנאשם לא מבין מדוע חרב הביטול ממשיכה המשימה לשולוח דרישות תשלום וכן מביע תהיה מדובר הונפקו מספר דוחות שונים על איירוע אחד. כך עולה ב亞ון ברור מפניהם של הנאשם ביום 24.1.21 למפנ"א. אלא שגם הפעם מפנ"א לא צינה ولو ברמז כי הודעת הכנס הראשונה בוטלה עקב כפל אישום, ושוב בתשובה לאקונית וקצרה נעהה הנאשם כך: "לצ"ז כי על-פי המכתב שהמצאת, נענית על דוח אחר מס'

7. 51124265037 שבוטל על-ידי התובע. הדוח הרשום לעיל {51124265045} בעינו עומד." שוב, תשובה לא מנומקת ולא ברורה תוך הטעלת מוחלטת מטענות הנאשם לגופו של עניין.

26. בכל הכבוד והערכה, דעתך אינה נוכה מהתנהלות מפנ"א מול הנאשם. הנאשם פנה בשפה פשוטה וברורה, וטען כי קיבל הודעה שהדו"ח בוטל על-ידי התובע המוסמך בעקבות הבקשה שהגיע ולאור הנימוקים שהועלו בה, ואף הביע תהיה מודיע לאותו אירוע יש שתי הודעות קנס עם מספר סידורי שונה. מפנ"א מצידה בחרה שלא להסביר לפניו הנאשם בצורה עניינית ומפורטת אלא הסתפקה בתשובות קצרות ולאקוניות. לא ניתן להתנווע מהרשות כי טענות הנאשם נתפסו כעורבאה פרח ומשום כך נענה באופן זה על אף שטענותיו היו מבוססות. לא מתקבל על הדעת כי רק ב דין שהתקיים לפני נודע לנאים, לראשונה, כי השוטר האוכף הנפיק שתי הודעות תשלום קנס וכי את הראונה ביקש לבטל מחמת טעות ברישום. בדומה, רק ב דין נודע לנאים לראשונה כי הדו"ח בוטל עקב כפל אישום וכי הנימוק של התובע המוסמך במכות הביטול היה שניי.

27. דומה כי גם המआשימה הבינה כי הנאשם נקלע לבלבול בניסיבות שנוצרו ונתגובהו לבקשתו של הנאשם להאריך את המועד להישפט בין הودעת הקנס השנייה, נתנה את הסכמתה, לפנים משורת הדין.

28. לאחר עיון בטענות המआשימה ובמסמכים שהוצגו לי, אני סבור כי הגשת כתב האישום וניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית. לנאים נשלחה הودעת תשלום קנס שגואה שאמורה הייתה להיות מבוטלת שהעמידה אותו בסכנת הרשעה, ורק לאחר שה הנאשם פנה מיזמתו בבקשתה להמיר את הדו"ח באזהרה, הודיע התובע המוסמך על ביטול הودעת תשלום הקנס. תשובה התובע הייתה ברורה לפיה טענותיו של הנאשם התקבלו וכל אדם סביר היה רואה בתשובה זו כתשובה סופית שמננה ניתן ללמידה על התחייבותה של המआשימה שלא להעמיד לדין או לחייב בתשלום קנס. הנאשם היה רשאי להסתמך על תשובה זו אף אם הנימוק היה שניי, כאשר מילא הטענה בדבר כפל אישום לא הוצאה לנאים בשום שלב ואף לא נטען בפני הנאשם כי התובע המוסמך שגה בקבלת החלטה. זאת ועוד, הטענות של מפנ"א כלפי הנאשם הייתה, בכלל הכבוד, לא מכבדת וטענותיו נדחו בהינפק. כמו כן, בשים לב למהות העבירה, מבי חיללה להקל ראש, אין סבור כי יגרם נזק חמור לאינטרס הציבורי אם כתב האישום יבוטל במקרה זה.

29. לאור כל האמור לעיל, בהתאם לסמכווי מכוח סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מורה על ביטולו של כתב האישום בתיק זה הן מחמת "סיכון כפול" והן מחמת הגנה מן הצדκ בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

ניתנה היום, י"ט תשרי תשפ"ה, 21 אוקטובר 2024,
בעהדר הצדדים.